

J. A. A. Donath

A TRIANNITA

A bitorló fivér

Historica

A háború, amely közel hatszor forgatta meg maga körül a tavaszt, amit csak lehetett, meghagyott a medencének fekete és gyászos emlékként. Aztán ezt a rövidnek tűnő, ám több ember számára nagyon hosszú korszakot követte az az újabb hat év, amit Pelvethia kigyógyulásának is hívtak...

A régóta félelmet keltő hír, miszerint a romurok (ez a távoli tájakat uraló nép), a „Nagy veszedelem”-nek hívott, vad sereg eléri a birodalmat, s irtózatos karmai még azon is túlnyúlnak majd, pont abban a pillanatban érkezett meg, amikor az emberek békét reméltek. S akkor egy korszaknak a végét, egynek meg a kezdetét jelentette Robert király trónra lépése, amit nemcsak jogos örökségként érdemelt ki, hanem elhozta a medence népének a közel húsz évig nélkülözött békét és igazságosságot, no, meg a nyugalmat is. Azt, amiben nem kellett attól félnie senkinek, hogy egy-egy énekért vagy mondatért a fejét veszi a korábbi trónbitorló király. Okkal vagy ok nélkül árulónak nyilvánítja azt, aki nem hajt fejet az általa meghamisított szentírásnak; akinek ez idő alatt embertelen katonái, a bíborkeresztes lovagok nevetve gyilkoltak férfit, nőt vagy éppen gyereket, s aki húsz évig uralkodott zsarnoki módon öntetszelgéssel és irgalom nélkül gyalázzal átítatott uradalma hamis uraként.

Ezt győzte le az egykori igaz király egyetlen és addig rejtve élő utódja, akit bőszen segítettek a békét és igazságot, hitet szolgáló – előtte majdnem végleg eltiport – rendbéli Trianniták, s az a rengineg ember, aki szövetségként vagy ajándékba kapott földekért csatlakozott a felszabadító seregéhez.

A szabadságért folytatott harcokban szerepet kaptak a birodalom keleti részében élő pusztabéliek, akiket Magor, az egykori

klánvezér vezetett; a délről hívott Dúnelovagok, akiknek otthonát ekkor rombolta le majdnem teljesen egy irtózatoss világg (tűzet és hamut az égbe és a földre okádó hegyek, remegő földek és egész földnyelveket legyaluló vízáradatak); az egykori vérrel megpecsételt szövetség északi népeinek megannyi klánja és mindenki, akit Robert és hívei össze tudtak gyűjteni.

S közöttük volt az a maroknyi Triannita lovag, akik így vagy úgy túléltek az ellenük és a rend ellen folytatott pusztítást. Sir Andrew Grand, aki már korábban is bizonyította igazi lovagi mivoltát és igaz hitét a rend és a lovagi esküje felé, Sir Leon Bringe, aki apja nyomdokain haladva visszaszerezte a rendbéli becsületét, vagy akár édesanyja, Lady Bringe, aki ekkor árulta el fiának, hogy apja a halála előtt újabb gyermeket nemzett családjának. Hozzájuk tartozott az idős Petrus atya is, aki sok-sok évig vezette a Jobb Kéz rendjét, majd ő volt az is, aki kiérdemelte, hogy a megszületett új királyság – Pelvethia – urának a fejére tegye a koronát.

Épp, amikor a birodalom ünnepelni akarta a frissen kivívott békéjét, egy hírhozó, ki véres karddal vágatott Robert elé, ismét harcra szólította a katonákat és mindenkit.

„...egyetlen feladatunk léssen, ami nem más, mint megvédeni hazánkat!” – mondta akkor a király és tudta, hogy újból bizonyíthatja, hű lesz népéhez és koronájához.

A keletről és délről érkező, vad és könyörtelen harcosok úgy haladtak előre, mint a sáskák. A falvakat kifosztották, felgyújtották, és akit találtak, többféle módon tettek foglyukká. Aki tudott harcolni, azt maguk előtt hajtották (mindezt megelőzően addig kínozták a szerencsétlent, amíg eszét vesztette, ezzel biztosították, hogy sose forduljon szembe az őt korbáccsal vezető romur lovasoknak), hogy elővédként és könnyű veszteségként emelje a seregük létszámát, aki meg harcképtelen volt, azt vagy teherhordónak vagy másnak használták fel. Az egyszerű népet hátrahagyták, hogy állatait és földjei minden jussát nekik szolgáltatthassa életéért cserébe, de aki ellenszegült, azt olyan kegyetlenül ölték meg, hogy kevesen maradtak, akik nem vállalták a rabigát.

Az asszonyokat vagy saját vágyaik kielégítésére használták – gyakran saját uruk vagy családjuk szeme láttára –, de szolgának és bármi másnak is magukhoz kötötték őket.

A gyerekeket már korán harcosaik kezére adták, hogy megtanítsák nekik, hogyan lehet az általuk messziről hozott fegyverekkel és testük erejével gyorsan ölni. Aztán többségüket – főleg azokat, akik ellenszegültek – csoportokban küldték vissza messzi hazájuk felé, hogy ottani uruknak ajándékba átadják, ezzel is bizonyítva iránta érzett hűségüket.

A falvak sokasága rombolásaik martaléka lett, a legelők a rajtuk keresztül hajtott állatok nyomán az eltelt idők alatt kopárrá váltak, az erdők buja lombú növényzetének földbe tiprása könnyet fakasztott az arra járók szeméből.

A nagyobb várakat nem tudták bevenni, de a körülötte fekvő falvakat és tanyákat annyira kizsákmányolták és felgyújtották, hogy akik ott éltek, gyakran életük árán is inkább nekiugrottak a bevehetetlen falaknak (merthogy azok nem voltak képesek mindannyiuknak menedéket nyújtani), és így sokan haltak meg az értelmetlen ostromok alatt. Aki tudott, az menekült, vagy életet és kegyelmet remélve azon vette észre magát, hogy egybeolvad az egyre szaporodó idegenekkel. Nem egy erődítmény szolgált a közeli nép védelméül, a kisebbeket viszont úgy morzsolta össze az egyre duzzadó ellenség, mint ahogy a jó malomkő a magot, amiből a legfinomabb liszt kerül a zsákba.

A király és serege több helyen bocsátkozott csatákba a romurokkal, de igen gyakran vesztek. Hiába volt ismert számukra keleti harcmódor, mindig volt valamilyen csel az ellenség manővereiben, ami miatt a csaták véres és igen nagy veszteséggel záródó kudarcná váltak. Bevethetett a seregek parancsnoka bármilyen tervet, ha az elején nyerni is látszott a hazát védők csoportja, a végén megfordultak az esélyek, és vagy menekült a birodalmi sereg vagy könnyörtelen halállal lakolt az ellenszegülésért. Hiába volt a sok kard vagy páncél, a pusztanépek könnyűlovasága, de még a védett és erős nyílpuskások hada a király oldalán,

gyakran olyan nyílzáporral indítottak a romurok, hogy azt hihette a katona, annyi nyila van az ellenségnek, mint égen a csillag.

Aztán, ha a nyílvevők áradata meg is ritkult, a tömegre rontó őrjöngő férfiak ütöttek, vágtak, szúrtak és lovaikkal eltiporva szinte legyalulták a védekezőket.

Aki nem esett el harcosként, az meghalt utána; kegyelmet nem ismertek a keletről jött harcosok. Ugyanúgy legyilkolták ellenségeiket, mint egy vacsorára szánt barmot, de ha saját embereik voltak engedetlenek, ott is hamar villant a kard, és folyt a vér.

Ellenségeik táborait, kisebb várait felgyújtották, s ha az elfogott férfiaknak megvoltak a fegyvereik, amikkel a következő csatában már csatasorba lehetett őket állítani, vitték magukkal, a leigázottak maradványát pedig hátrahagyták.

A keletről hozott vallásuk nem ismerte a Mindenek Atyjának hitét, így saját urukhoz, Hammanhoz imádkoztak. Ez a furcsa istenség ugyanúgy ott élt mindenben, adott és elvett, de sokkal több szimbólumot fogadtak magukba és szertartást tartottak hitükben, mint a nagy földrész itteni vidékein. Reggeli és vacsora előtt, nagyjából a napkelte és napnyugta tájékán, akinek volt, egy apró kendőt tett a földre, és hosszú hajlongásokkal mormolta imáját a nap felé; harc alatt uruk nevét kiáltozták és sosem mondtak áldást étkezés előtt, vagy temették el elesettjeiket szavakkal. Hitük ígéit egy az itt élők számára olvashatatlan jelekkel írt könyvben hordozták néhányan magukkal, amit Tammonnak hívtak, (valamivel vékonyabb könyv, mint a Szent szavak) és egy vörös borítású, vastag bőrtokban foglalt helyet.

A szinte majdnem napra pontosan hat év leteltével a támadók utánpótlása kezdett elapadni, a helyi adottságok nem bizonyultak elégségesnek a nagyra nőtt emberáradat megélhetésére, így az addig rendezett csapatok kezdtek felbomlani. Az egyre jobban elfáradt és elégedetlen harcosok kisebb csoportokban indultak el mindenfelé garázdálkodni, nem egyszer már saját társaikat is megtámadták, amikor az őket a medencébe vezető alvezérük hírt kapott hazájukból: a nagy Rham haldoklik, s az új vezérválasztásra meg kell jelennie.